

ἀρμαθιστῆτε! (εἰρων. ἐπὶ τῶν κομπαζόντων ὅτι εἶναι γενναῖοι. ροῦπες = δροῦς) Θράκ. || Ἄσμ.

Ἀφρο' με, Χάρ', ἀπ' τὰ μαλλιά καὶ πιάσ' με ἀπὸ τῆ μέση, νὰ ἰδῇς ἀπάλο ἀδρίστικο, τὸ κάνου οἱ-ῖ-ἀδρωμένοι (ἀπάλο = πάλη) Κρήτ.

Τὸν ἀδρειωμένο μὴ δὲ γλαῖς, ἃ λάχνη κι ἀστοχήση, μ' ἂν ἀστοχήση μιὰ καὶ δυό, πάλ' ἀδρειωμένος θά 'ναι αὐτόθι.

Νὰ πιῇς κι ἀφ' τὸ γλυκὺ κρασί, τὸ πίνουν ἀντρωμένοι Ἰων. (Καράμπ.) — Ποίημ.

Ἐδῶ νὰ παίξῃ τὸ σπαθί, παρέκει τὸ λιθάρι, καὶ μ' ἀντρωμένο πήδημα νὰ σκάβῃ τὸ χορτάρι ΕΣτρατουδ. ἐνθ' ἂν. β) Ὁ ἔχων ὑπερφυσικὴν ῥώμην, ἰσχὺν (κατὰ τὰς δοξασίας τοῦ λαοῦ ὁ τοιοῦτος ἔχει μικρὰν οὐρὰν κατὰ τὸ ἄκρον τῆς σπονδυλικῆς στήλης) πολλαχ.: Αὐτὸ τὸ παιδί γεννήθηκε ἀδρειωμένο Ἄνδρ. 2) Οὐς., μυθικὸν ὄν ἔχον ὑπερφυσικὴν δύναμιν, δυνάμενον νὰ μετακινή ὄρη κττ., ἀγαπῶν δὲ καὶ ὑπερασπίζον τοὺς ἀδυνάτους τοὺς καταπιεζομένους ὑπὸ τῶν ἰσχυρῶν Παξ. Σαμοθρ. Στερελλ. (Βιτριν.) κ. ἄ.

Ἡ λ. κατὰ γενικ. τοῦ Ἀντρειωμένου ὡς τοπων. πολλαχ. Πβ. ἀντρεῖεύω.

άντρελα ἦ, (Νουμᾶς 201, 8) ἀδρέλα Θεσσ.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Ἐλαία τῆς ὁποίας τὸ φύλλον ἔχει σχῆμα κυπελλοειδὲς ἐνθ' ἂν.: Μέσα 'ς τὸν ἐλαιῶνα οἱ πλείότερες ἀντρέλες μου πώρρισαν (Νουμᾶς ἐνθ' ἂν.)

άντρελούσια τά, Ἡπ. ἀντρίλούσια Ἡπ. ἀντραλούσια Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ὄν. Ἀντρεῖας καὶ ἀγνώστου β' συνθετ.

Ἡ κατὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου πανσπερμία παρασκευαζομένη ἐκ διαφόρων σπερμάτων διανεμομένων εἰς τοὺς πτωχοὺς πρὸς εὐκαρπλίαν.

άν-τρεῖς ὁ, σύννηθ. ἀν-τρεῖ τό, σύννηθ.

Ἐκ τοῦ Γαλλ. *entrée*.

Διάδρομος οἰκίας σύννηθ.: Κάθομαι-μπαίνω 'ς τὸν ἀν-τρεῖ.

άντρήσια ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀδρήσια Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀντρήσιος.

Ἀνδρικῶς, γενναίως. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀντρεῖα.

άντρήσιμα ἐπίρρ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀντρήσιμος.

Ἀντρήσια, ὁ ἰδ.: Ὁ δεῖνα ἐφέρετην ἀντρήσιμα.

άντρήσιμος ἐπίθ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀντρεῖας καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ήσιμος.

Ὁ προσήκων εἰς ἄνδρα, ἀνδρικός: Ἐφασεν ἕναν πάτσον ἀντρήσιμον. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀντρήσιος.

άντρήσιος ἐπίθ. Βιθυν. Ἡπ. Μεγίστ.—ΓΨυχάρ. Ἀγνή 208 ἀδρήσιος Κρήτ. ἀντρήσιος Θράκ. (Ἀδριανούπ. κ. ἄ.) ἀδρήσιος Θράκ. (Αἰν.) ἀντρέσιος Πόντ. (Ἀμισ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀντρεῖας καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ήσιος.

Ὁ ἀνῆκων ἢ προσήκων εἰς ἄνδρα ἐνθ' ἂν.: Ροῦχα ἀντρήσια Βιθυν. Ἀδρήσια φουρέματα Αἰν. Ἀντρέδᾶ ροῦχα Ἀμισ. Δὲν κρατήθηκε, τὸν κράτησε μοναχὴ τῆς ἢ ἀντρήσια ἢ περηφάνεια ΓΨυχάρ. ἐνθ' ἂν. Συνών. ἀγουρᾶκος, ἀγουρᾶτικος, ἀνθρωπῆσιμος, ἀνθρωπινός 4, ἀντρήσιμος, ἀντρεῖακος, ἀντρίκειος Α1, ἀντρίκιος, ἀντρίκος. Ἀντίθ. γυναικῆσιος.

άντρεῖ τό, Τήν. (Κώμ.) ἀδρεῖ Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. ἀνδρείον.

Ἀνήρ: Μὲ καβάλλ' κειρε τὸ 'ξωτερό, ἕναν ἀντρεῖ 'ς τὸ μπόι τὸ δ'κό μου Κώμ. Νὰ μὴ μοῦ κάμῃς τ' ἀδρεῖ! Κρήτ. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀδρεῖ καὶ ὡς τοπων. Κεφαλλ.

άντρεῖακος ἐπίθ. ἀντρεῖακος Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀντρεῖας καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -εῖακος.

Ὁ ἀνῆκων, ἀρμόζων εἰς ἄνδρα, ἐπὶ φορεμάτων, ὑποδημάτων κττ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀντρεῖσιος.

άντρεῖανος ὁ, Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. ἀντρεῖανος ΠΓεννάδ. 39 — Λεξ. Δημητρ. ἀντρεῖανός Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

1) Τὸ φυτὸν ἀκτῆ ἢ βοτρυανθῆς (*sambucus racemosa*) τῆς τάξεως τῶν αἰγοκληματωδῶν (*caprifoliaceae*) ΠΓεννάδ. ἐνθ' ἂν. 2) Ἀκτῆ ἢ μέλαινα (*sambucus nigra*) Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. Συνών. ἀφροξυλιά, κουφοξυλιά.

άντρεῖδι τό, ἀμάρτ. ἀδρεῖδι Κύθν. Σέριφ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀντρεῖας καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι μετὰ μεγεθ. σημ.

Ἀνὴρ μεγαλόσωμος, ὑψηλοῦ ἀναστήματος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀντρεῖακαρᾶς.

άντρεῖζω Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Μέσ. ἀντρεῖσκουμαι Πόντ. (Κερασ.) ἀντρεῖσκοῦμαι Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀνδρεῖζω = συνέρχομαι, συγγίγνομαι σαρκικῶς.

1) Ἀμτβ. ὑπανδρεύομαι, ἐπὶ γυναικὸς ἐνθ' ἂν.: Ἐντον ἕνα χρόνο ἀσ' τ' ἔντρισα (ἔγινε ἕνα ἔτος ἀφ' οὔτου ὑπανδρεύθην) Κοτύωρ. || Φρ. Ἐντρίσεν τὸ συκοκούρ' (ἐπὶ κόρης προβεβηκυίας ἡλικίας ὑπανδρευομένης. συκοκούρ' = κορμός παλαιᾶς συκῆς) Τραπ. || Παροιμ. Ἀν ἔντρισες, νοῦνιζον καὶ τὴν θερεία σου (ἐὰν ὑπανδρεύθης, σκέψου καὶ τὴν χηρείαν σου, ἥτοι τὴν εὐτυχίαν δύναται νὰ ἀκολουθήσῃ καὶ δυστυχία) Κερασ. || Ἄσμ.

Ὅλα τ' ἀδέλφᾳ μ' ἔντρισαν καὶ πῆραν παλληκάρᾳ κ' ἐμέναν τὴν διὰ κλερον ἐδώκαν γέρον ἄντραν Κρώμν. Καὶ μετβ. ἐκδίδω εἰς γάμον, ὑπανδρεύω ἐνθ' ἂν.: Ἐντρισα τὴν θᾶγατέρα μ' Τραπ. Χαλδ. 2) Πωλῶ Πόντ. (Κερασ.): Ἐντρισα τὸ λοφτοκάρυν (λεπτοκάρυν).

άντρίκεια ἐπίρρ. σύννηθ. ἀδρίκεια Ἄνδρ. Δαρδαν. Θράκ. (Αἰν.) Κεφαλλ. Πελοπν. (Λακων.) Σῦρ. (Ἐρμούπ.) ἀδρίτσεια Εὔβ. (Ὁρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀντρίκειος.

1) Κατὰ τρόπον ἀνδρικόν, καθὼς συνηθίζει ὁ ἀνὴρ σύννηθ.: Αὐτὴ κάθεται ἀντρίκεια 'ς τὸ μουλᾶρι σύννηθ. Καθισμένη ἀδρίκεια 'ς τὸ μουλᾶρι καὶ ὄχι γυναικεία Κεφαλλ.

2) Γενναίως, ἀνδρεῖως σύννηθ.: Μιλῶ - φέρομαι ἀντρίκεια. Τὰ λέγω ἀντρίκεια σύννηθ. || Ποίημ.

Κ' ἐκεῖ π' ἀσημοβρόντησαν 'ς τὴ μέση τ' ἄρματα τῆς, ἀντάμα ἀσημοβρόντησεν ἀντρίκεια ἢ καρδιά τῆς ΚΠαλαμ. Τραγοῦδ. πατρ. 29. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀντρεῖα.

άντρίκειος ἐπίθ. σύννηθ. ἀδρίκειος πολλαχ. ἀδρίκειους Σάμ. ἀντρεῖδεῖος Πελοπν. (Κλουτσινοχ.) ἀδρίτσειος Εὔβ. (Ὁρ.) Μύκ. ἀδρίτσειους Λέσβ. Οὐδ. ἀντρίκειν Πόντ. (Κερασ.) ἀδρίκειο τό, Θήρ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κεφαλλ. Πελοπν. (Κάμπος Λακων.) ἀντρίκειον Μακεδ. (Καστορ. κ. ἄ.) ἀδρίκειον Σκόπ. ἀντρίκεια ἦ, Ἡπ.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἐπιθ. ἀνδρίκειος. Πβ. Γεωργιλ. Θανατ. Ρόδ. στ. 118 (ἐκδ. ELegrand) «καὶ ποιά νὰ βρέθηκε ψυχὴ

ἀφ' τὴν ἀνδρικήα φύσι | θεωρῶντα τέτοιες εὐμορφίες».

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ὁ ἀνήκων, ὁ ἀρμόζων εἰς ἄνδρα σύνηθ. : *Αὐτὴ ἡ γυναῖκα ἔχει ἀντρίκεια φωνή. Φορεσιὰ ἀντρίκεια. Παπούτσι ἀντρίκεια σύνηθ. Καβάλλα ἀντρίτεια Πελοπν. (Κλουτσινοχ.) Πουκάμισο ἀδρίκεια καὶ γυναῖκεια Πελοπν. (Οἶν.) Ὑ τοῖς ἀντρίκειες δουλειές νὰ μὴν ἀνακατώ- νησαι Πελοπν. (Λάστ.) || Ἄσμ.*

Κὶ ἄκουσ' ἀδρίκεια κλάματα, γυναῖκεια μοιρολόγια Ἦπ. (Τζουμέρκ.) — Ποίημ.

Μόλις τ' ἀντρίκειο χάραξε ὅς τὸ πρόσωπό μου χνούδι ΚΠαλαμ. Φλογέρ. βασιλ. 2 120. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀντρή- σιος. 2) Γενναῖος ἀνδρεῖος, ἐπὶ πράξεων ἢ λόγων σύνηθ. : Ἀντρίκεια λόγια σύνηθ. Ἀδρίκεια, ὅχι γυναικῆσια πράματα Α.Ρουμ. (Φιλιππούπ.) Κ' εὗρισκε πῶς δὲν ἦταν ἀντρίκειο φέροισιμο, ἀντὶς νὰ τὰ βάλῃ παλληκαρήσια μὲ τὸ φταιχτή, νὰ βλαστημάῃ τὸ Θεὸ ΚΜπαστ. Ἀλιευτ. 119. Συνών. ἀντρίστικος 2.

Β) Οὐς. 1) Τὸ δι' ἄνδρας προωρισμένον μέρος τῆς οἰκίας ἢ ἐκκλησίας, ὁ ἀνδρωνίτης Ἦπ. Θήρ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κεφαλλ. Μακεδ. (Καστορ. κ. ἄ.) Σκόπ. κ. ἄ. : *Τοῦ βουλέφανι τ' ἀδρίκειον τ'ς Φανερωμένης Σκόπ. 2) Τὸ ἀνδρικόν φόρεμα Μύκ. : Νὰ μοῦ βάλλῃς ἀδρίτεια νὰ ὤρω μαζί σου. 3) Γενετήσιος ὄργασμος Πελοπν. (Λακων.) : *Μοῦ ὤθανε τ' ἀδρίκεια μου. Τῆς ἤρθανε κι αὐτεινῆς τ' ἀδρί- κεια της. 4) Θυμός, ὄργη Πελοπν. (Λακων.) : Τὸν ἐπίασε τ' ἀδρίκειο.**

ἀντρίκιος ἐπίθ. Θράκ. ἀδρίκ'κους Θράκ. (Αἶν.) Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀντρίκος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ικός δι' ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου.

Ἀντρίκειος Α 1, ὁ ἰδ. : *Μνῆα φορεσιὰ φορέματα ἀντρίκεια Θράκ. Ἐβγαλὶ τ' ἀδρίκ'κα φουρέματα κ' ἔμ'νι μὲ τὰ γ'νικίτ'κα Αἶν.*

ἀντρίκος ἐπίθ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. κ. ἄ.) ἀνδρικό τό, ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,123.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀνδρικός.

1) Ἀντρίκειος Α 1, ὁ ἰδ., σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ.) : *Ἀντρίκα καλαπόδια - παπούτσια - φορέματα κττ. σύνηθ. Ἀντρίκον λῶμαν Κερασ. 2) Τὸ οὐδ. ὡς οὐς, τὸ μέρος τῆς περιουσίας τοῦ ἀνδρός, τὸ ὁποῖον κληρονομεῖ ἡ γυνὴ αὐτοῦ ΓΧατζιδ. ἔνθ' ἀν. Συνών. ἀντρομοίρι 1.*

ἀντρισμαν τό, Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) Πληθ. ἀντρίσματα Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντρίζω. Πβ. καὶ μεσν. ἀνδρισμα.

Ἡ μετ' ἀνδρὸς σύζευξις, ὑπανδρεία, ἐπὶ γυναικός : *Ἡ κόρη τ' ἀντρισμάτ' ἔν' (εἶναι ἐν ὄρφ γάμου) Κρώμν. Χαλδ. || Παροιμ. φρ. Τ' ἀντρισμαν καὶ τὸ τούρκισμαν ἔσαν ἔν' (διὰ τοῦ γάμου της ἡ γυνὴ ἀλλάζει τελείως κατάστασιν) Χαλδ.*

ἀντρίστিকা ἐπίρρ. Πόντ. (Οἶν.) ἀδρίστিকা Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀντρίστικος.

Ὡς ἐμπρέπει εἰς ἄνδρα, ἀνδρικῶς, γενναίως ἔνθ' ἀν. : *Σοῦ μιλῶ ἀδρίστিকা Κρήτ. Πολεμοῦν ἀδρίστিকা αὐτόθ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀντρεῖα.*

ἀντρίστικος ἐπίθ. Πόντ. (Οἶν.) Ρόδ. — ΔΒουτυρ. Διωγμέν. ἀγάπ. 29 ἀδρίστικος Κρήτ. Κύθν.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀντρεας καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίστικος.

1) Ἀντρίκειος Α 1, ὁ ἰδ., Κρήτ. Κύθν. — ΔΒουτυρ. ἔνθ' ἀν. : *Ἀντρίτικη ἐκκλησιὰ Ρόδ. Ἀπάλιο ἀδρίστικο (ἀπά- λιο = πάλῃ) Κρήτ. Δουλειές ἀδρίστικες Κύθν. Εἶχε ἀκούσει βογγητὰ καὶ φωνές χοντρές, ἀντρίστικες ΔΒουτυρ. ἔνθ' ἀν.*

β) Οὐδ. πληθ. οὐς., ἀνδρικά ἐνδύματα Κρήτ. : *Ἐβαλεν ἀδρίστিকা αὐτεῖνῃ ἡ κόρη. 2) Ὁ ἀρμόζων εἰς ἄνδρα, ἀνδρεῖος, γενναῖος Κρήτ. Πόντ. (Οἶν.) : Εἶπε ἓνα λόγο ἀδρίστικο Κρήτ. || Ἄσμ.*

Νὰ ἰδῇς ἀπάλιο ἀδρίστικο, τὸ κάνον οἱ-γ-ἀδρωμένοι, τὸ κάνουν οἱ ἄδρες οἱ καλοὶ οἱ καστροπολεμάρχοι (ἀπάλιο = πάλῃ) αὐτόθ. Συνών. ἀντρίκειος Α 2.

ἀντρίτσάνα ἡ, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀντρίτσης καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άνα.

Γυνὴ ἀνδρώδης, ρωμαλέα ὡς ἀνὴρ : *Σὰν τὴν ἀντρίτσά- ναν ἦταν ἡ κόρη μου τῷ ἐπόβκαλέν τὴν ἡ ἀρρώσκια (ἐπόβκα- λεν = ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ μέσου). Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀντρο- γυναῖκα 1.*

ἀντρίτσης ὁ, Α.Ρουμ. (Σωζόπ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀντρεας καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτσης.

Ὁ σύζυγος, θωπευτικῶς : Παροιμ.

Ἀντρα μου, ἀντρίτση μου, καλέ μου καβαλλάρι (ἐπὶ τῶν ἐπαινούντων τινὰ δι' ἀρετὰς ἀνυπάρχτους). || Ἄσμ.

Σῦρε, πάνε ὅς τὸν Κωνσταντῆ, ἴσως αὐτὸς σὲ πάγῃ.

— *Ἀντρίτση μου, ὅς τὸν τόπο μου, πά' ἡ ψυχὴ μου βγαίνει. Συνών. ἀντρίτσι 2.*

ἀντρίτσι τό, ἀμάρτ. ἀδρίτσι Κρήτ. ἀδρίτ' Θράκ. (Σαρεκκλ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀντρεας καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ίτσι.

1) Ἀνὴρ μικρόσωμος Κρήτ. Συνών. ἀντράκι 1.

2) Ὁ σύζυγος, θωπευτικῶς Θράκ. (Σαρεκκλ.) Συνών. ἀντρίτσης. 3) Ἀνὴρ ἀνδρεῖος, γενναῖος, παλληκάρι Κρήτ. : Ἄσμ.

Μικρὸν ἀδρίτσι διώχνουνε ἑκατὸ δγὸ νομάτοι, τόπους τόπους τὸ διώχνουνε, τόπους τὸ πολεμοῦνε, τόπους ἔκανε γυρίσματα κ' ἔδειχνε τὴν ἀδρεῖά του.

Συνών. ἀντράκι 3.

Ἀντρίωτικο τό, Εὐβ. (Κάρυστ. Πλατανιστ.)

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Ἀντρίωτης καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ικό < -ικός.

Εἶδος σύκων.

ἀντρογενεῖα ἡ, Ἀνάφ.

Ἐκ τῶν οὐς. ἀντρεας καὶ γενεῖα.

Ἡ γενεὰ τοῦ συζύγου : Ἄσμ.

Ὅπου θέλει νὰ λέγεται νύφη καὶ κυρὰ νύφη, ν' ἀγαπᾷ τὸν ἀντρα της καὶ τὴν ἀντρογενεῖα της.

ἀντρογιός ὁ, ἀμάρτ. ἀντρογιός Ἦπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τῶν οὐς. ἀντρεας καὶ γιός.

Προγονός, υἱὸς τοῦ συζύγου ἐκ προτέρου γάμου.

ἀντρογυναίκα ἡ, σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ.) Τσα- κων. ἀντρογεναῖκα Ρόδ. ἀδρουγναῖκα Κεφαλλ. Κρήτ. Πελοπν. (Λακων.) Σῦρ. (Ἐρμούπ.) ἀδρουῖναῖκα Σύμ. ἀντρογυναῖκα Ἦπ. (Ζαγόρ.) κ. ἄ. ἀδρουῖναῖκα Λέσβ. Σάμ. ἀδρουῖναῖκα Θήρ. ἀντρογύναικο τό, Ζάκ. Ἦπ. ἀδρουῖναῖκο Κύθηρ. ἀντρογύνικου Μακεδ. (Καταφύγ.) ἀντροναικο Καππ.

Ἐκ τῶν οὐς. ἀντρεας καὶ γυναῖκα. Ὁ τύπ. ἀδρειο- γυναικα ἐκ παρετυμ. πρὸς τὸ ἀντρεῖος.

1) Γυνὴ ἀνδρώδης καὶ ρωμαλέα σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ.) Τσακων. : Αὐτὴ εἶναι ἀντρογυναῖκα σύνηθ. Μὲν ἀδρουγναῖκα ποῦ κάνει πέδε ἄδρες καλὰ Κρήτ. Ἀδρουγναῖκα